

Overdenking

Preek Maartenskerkgemeente

27 september 2020 Startzondag

Lukas 13, 6-9 Teun kruijswijk Jansen

Groene genade !

Wat houd ik van deze gelijkenis van Lukas!

Omdat?... Omdat het een parel over de *hoop* is.

En omdat het zo dichtbij ons dagelijks leven komt:

het gaat over ons leven, onze gaven en onze vruchteloosheid,

en het gaat over 'genadig': er is geduld met ons.

De gelijkenis heeft iets wonderlijks: eerst al het vreemde dat er een vijgenboom in een *wijngaard* is geplant!

Dat is een hele eer voor de vijgenboom, om in een wijngaard op een vruchtbare plek, te staan..

Voor de wijngaardenier is zo'n boom een extraatje, of een obstakel. Tenzij er mandenvol vijgen vanaf komen en hij

er in de hitte van de dag ook in de schaduw kan zitten..

Overvloedige vrucht mag dus verwacht worden.

Vruchten van de vijg staan - volgens de Thora (Num 13:23v.) de vijf boeken van Mozes – voor de vruchten van het beloofde land. Ze zijn het *tegen-teken* van de woestijn.

Onder de vijgenboom ga je, tenslotte, zitten als het leven goed is: *ieder zal zitten onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom, door niemand opgeschrikt ...* (Micha 4:4).

Het lezen van de Thora: gebeurt bij voorkeur onder de vijgenboom.

Het is dus niet alleen een onnutte boom als de vijg geen vrucht draagt, maar het is een kras op ziel van Israel: het teken van het beloofde land, de bewoonbare aarde, komt niet uit de verf.

Het visioen van God gaat verloren!

De eigenaar van de wijngaard kan het niet meer aanzien.

Weg ermee! Een nietsnut!

En nu is het boeiende en bevrijdende dat de wijngaardenier, niet zomaar van deze vijg af wil.

Hij geeft aan dat de maat, ook al is het 't derde jaar,

voor hem nog niet vol is. Dat hij zich wil inspannen om de vruchteloze boom nog een kans te geven.

Er nog eens omheen te spitten, extra mest geven, aandacht, liefde. Dat hij toch tot bloei kan komen en vruchten geven.

Wij hebben dit jaar op de startzondag nadrukkelijk weet van verdorren door het coronavirus. Veel is de afgelopen maanden tot stilstand gekomen. Wat betekent 'starten' vandaag? Wat kunnen we starten? waar begint en eindigt dat?

Onze onderlinge contacten zijn ingeperkt: 'houd afstand'. Ons gemeentelven kan schraal voelen zonder de echte ontmoetingen. Angst om wat komen kan ons gaan beheersen.

Verliezen we elkaar uit het oog, uit het hart, wordt ons gemeentelven, als de boom, vruchteloos?

En hoe is het met onszelf: wat raakt verdord, komt tekort, weet geen weg, geen raad? Wat *maken* we er nu van? Wat is ons oordeel over onszelf?

Jezus claimt dat God dichtbij is, ook in hem: Hij is de wijngaardenier.

Hij is een pleitbezorger voor het kwetsbare, en wil er zelfs wat extra bovenop zetten om het boompje vrucht te laten dragen.

Achter het oordeel van ons als rentmeesters van de aarde dat het nu niet veel, of alleen maar minder kan worden, zet God in Jezus een vraagteken.

Hij zegt: er is nog tijd voor omkeer, voor ander gedrag, en een andere manier van denken, ondanks de dreiging. Ook nu kan er bloei en groei zijn! *Ik verlies deze boom niet uit het oog!*

Hij schept ruimte: om op adem te komen, nieuw zelfvertrouwen op te bouwen in de angst van de vruchteloosheid.

God kent onze kwetsbaarheid, weerstanden en angstgevoelens. Wees je bewust van je eigen kwetsbaarheid, weerstand en angst en die van de ander.

Samen zullen we het alleen redden door rekening te houden met ieders levensmogelijkheden en levenstijd. Rekening te houden met de kwetsbaarheid van 'moeder aarde'.

Kijk naar je eigen mogelijkheden, ook als gemeenteleden met elkaar: zie elkaar, zoek elkaar toch op binnen de mogelijkheden die er wel zijn.

Om de genadetijd die ons toch is gegund in mildheid goed te benutten, juist in deze crisistijd. Dat kunnen we nu zeker niet missen!

Tot slot: Lukas vertelt niets over de afloop!

De hoorders, wij, staan in een spanningsveld van wat gegeven gaat worden

Mogen we in dit nieuwe seizoen uit die drie dingen leven:

- dat God opzoekt wat hij ook in ons begonnen is,
- dat wij ons toevertrouwen aan de liefde van
 Jezus, die wie verloren lopen thuis wil brengen,
- dat die Geest ons in het hart raakt en adem geeft

Tot zegen van elkaar, een liefdevolle gemeente, en een bewoonbare aarde.